

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520439024/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Selvbiografi

Skjæbne, hvis han ikke et Øjeblik førvejen var bleven ført ind i Huset fra sin Leg med Blomsterne i Haugen. – Skjøndt Catastrophen ikke egentlig angaar ham selv, finder han det, med Hensyn til den nære Livsfare, for Fuldstændigheds Skyld, rigtigst at tilføje den. – Biemanden, som i sit Kald stedse havde Flor for Ansigtet og Lufvanter paa Hænderne, havde ikke sikret sine Underpartier saa vel, at jo nogle Bier havde fundet Vej gennem Smaahuller i hans Buxer. Hvad de frygtelige Insecter bestilte derinde, viste vor gamle Biemand, idet han foer ind i Gaarden, og i Costume dandsede een for ham selv serieux Entrée – men et Divertissement comique for Tilskuerne; blandt hvilke den frugtsomme Kone loe saa voldsomt, at hun paa Stedet foer ilde, og kort efter – døde.

To Gange er B. faldet ned saa højt oppe fra – een gang fra et Loft, en anden Gang fra et Træ, – at han tabte Bevidstheden; men tog dog ingen betydelig Skade. Havde han her let ved at komme ned af Træet, da fandt det modsatte Sted for ham paa Falster. Han havde her i en Skov skudt en Høg, som blev hængende i nogle af de øverste Kviste af en høj og rank Bøg. Sit Bytte maatte B. have Fingre i; det kunde jo ikke være anderledes. Med Møje naaede han op til Toppen; men i det han med den ene Haand griber den dyrebare Høg, gaar Grenen, han træder paa, istykker, han taber Holdet med den anden Haand, og skrider – dog ikke længere end til en kløftet Green, der spænder ham forfra om Halsen. Nu var han i yderste Fare for at kvæles, men heldig nok, til i det rette Øieblik at faae saaledes fat med Hænderne, at han kunde hæve Halsen ud af dens Klemhærke. Havde dette Redningsmiddel glippet, vilde den stakkels B. være bleven anseet som Opfinder af en ny Maade at hænge sig paa.

At Vandet er et farligt Element, har B. mange Gange erfaret. – Da han kort efter sin Indtrædelse i Skolen (i Randers) vilde prøve at svømme i Fjorden, var han uden en øvet Kammerats Hjælp druknet; og var nær ved at gjøre samme Løfte, som hiin Græker: „At han aldrig vilde gaae i Vandet, før han havde lært at svømme.”

Kort efter kunde det alligevel hændt ham. Han var, ganske ene, i et Knubskib staget ned ad Fjorden efter Vildænder. Han møder en stor Galease, der kommer for fulde Sejl, og da han endnu ikke var saa indøvet i Stagningen, og ikke aner Faren, før Skibet er ham paa nogle faa Favne nær, saa var han uundgaeligt kantret eller sejlet isænk, hvis Galeasen ikke i rette Tid havde løbet fast paa en Muddergrund,

St. St. Blicher

der netop paa dette Sted befandt sig mellem det store og det lille Skib.

I Sommeren 1804, da B. i Hundedagsferien var hjemme, fik han en Dag isinde, at fare ud paa Sælhundejagt. Han medtog en Skolediscipel, som fra Horsens ogsaa var kommen hjem i Ferierne, samt en Bondekarl – der, efter hans egen Forsikkring, „aldrig endnu havde været i eller paa noget Vand saa dybt, at det kunde naae ham til Skrævet.“ – Med disse Consciberede marscherede han nu til sin Charon – Baadfører og Færgemand Ras Munk i Lillose. Denne var med sin store Baad paa Samsø; og kun den lille, som ene brugtes til Fiskefangst i Magsvej, laae i Tangen ved Strandbredden. I Mangel af Nummer Een, behjælper man sig med Nummer To, og B. *vilde* paa Sælhundejagt – det kunde ikke blive anderledes. Med de to Andres Bistand fik han Baaden – eller snarere Jollen – skuut ud i Vandet, viste dem, hvorledes de skulde bruge Aarerne, og satte sig selv i Agterenden med Roerpinden i Haanden. Men Gud hjælpe os for Sluproere, han havde! „Langsomt kom Gjertrud, gesvindt kom Johan“; men Baaden kom ikke langt; og Sveden trillede ned ad Sælimiternes Ansigter. B. maatte nu tage den ene Aare i højre Haaud, medens Landkrabberne skiftedes til at pladske med den anden. – Omtrent en halv Miil fra Land var man saaledes avanceret, da en svær Tordenbyge trak op bag ved, og naaede dem, førend de kunde naae Tåun-Røn, hvor Sælhundene skulde tracteres med „blaa Ærter“ – som det hedder i Jagtsproget. – Havde der fulgt Orkan med, kunde ingen Redning tænkes; men det var temmelig stille Vejr; og Lynene, der hurtigt fulgte ovenpaa hverandre, foer alle i horizontal Retning, og han bemærkede ikke et eneste, som slog ned. Imidlertid bleve hans Roerkarle saa angeste, at den Ene ikke kunde faae et Ord ud gennem de blege Læber, og den anden gjorde de oprigtigste Løfter: at, dersom han denne Gang beholdt Livet, skulde han aldrig mere, med sin gode Villie, komme længere paa Vand, end han kunde vade til Land. Aaren faldt den ene efter den anden af Hænderne, og B. maatte roe allene for hele Mandskabet. Revlen eller Sandriffet kunde ikke sees formedelst den tykt nedstrømmende Regn og Hagel; men han havde taget sit Bestik saa godt, at han lykkelig landede efter Bestemmelsen. Dyndvaade opholdt man sig her, til Uvejret var trukket over, og da ingen Sælhundede viste sig, roede man tilbage, saa tomhændede som man var kommen. Neppes var man laudet, før en